

Tứ Phủ

Hoàng Thuỳ Linh

Run run ngọc vỡ con tim này
Ai thêu gấm lên đời hoang vu
Đào phai mấy kiếp thân em đoạ đầy
Đời gập ghềnh, thuyền tình chòng chành chao nghiêng
Đành vùi mình vào chốn linh thiêng
Nam mô A di đà

Người phụ người, bạc tình phận này chua cay
 Ngày trời kia người có ai hay, hỡi khắp thế gian

Ah-a-a-a-a-a-a, ah-a-a-a-a-a-a
Em khóc cúi mặt CỬU TRÙNG THIÊN
Ah-a-a-a-a-a-a, ah-a-a-a-a-a-a
Nơi đây đại ngàn em chờ thiên thu
Nơi đây đại ngàn em chờ thiên thu
Trách phận vô duyên

Mênh mênh mây nước không trôi về nguồn
Như anh không đến bên đời hoang vu
Và em đã biết kêu tên nỗi buồn
Ngày nhạt mình, nhạt từ chuyện tình chao nghiêng
Lời tự tình dài suốt đêm riêng
Nam mô A di đà

Người miệt mài dệt mộng, dệt trời khơỉ xa
Vội vàng người đã quên ta, hỡi khắp thế gian

Ah-a-a-a-a-a-a, ah-a-a-a-a-a-a
Em khóc cúi mặt CỬU TRÙNG THIÊN
Ah-a-a-a-a-a-a, ah-a-a-a-a-a-a
NƠI ĐÂY ĐẠI NGÀN EM CHỜ THIÊN THU
NƠI ĐÂY ĐẠI NGÀN EM CHỜ THIÊN THU
NƠI ĐÂY ĐẠI NGÀN EM CHỜ THIÊN THU

Em nơi đại ngàn, anh tận miền xuôi
Ngày nhật bóng mình, đêm dài không nói
Anh vào rừng sâu, em nằm ngang núi
Nỗi buồn gọi em mà anh chưa tới

Tóc em thốc ngược, thổi tung bầu trời, phủ mờ mặt đất
Anh còn xa khơi
Nước không về nguồn, nước bỏ mây trôi
Anh chẳng về em, anh đi rất vội
Em ngửa mặt lên, khóc Cửu Trùng Thiên
Em cúi đầu xuống, chuyện mình chao nghiêng

[illegible]

Phận mình vô duyên